

CSONGRÁDI LAP

VEGYES TARTALMU KÖZLÖNY.

<p>Szerkesztőség: Főző: 27. szám, hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők. Megjelen minden vasárnap reggel. Kéziratok nem adnak vissza.</p>	<p>Előfizetési díj: Egész évre 4 ft — Félévre 2 ft — Negyedévre 1 ft Hirdetéseket a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint számít. Egyes szám ára 8 kr.</p>	<p>Kiadóhivatal: Schvarcz Sándor könyvkereskedése, hová az előfizetési- és hirdetési díjak küldendők. Bélyegdíj minden hirdetés után 30 kr. Nyilttér petit sora 30 kr.</p>
--	---	---

A boszú.

Hegyi Antal, a vármegye és városunk hívatott erkölcsbírája, (!?) a szelid lelkiatya, önzetlenség és a közjó nevében újra kezébe ragadta a méltó megtorlásnak saját külön eszközét — tollát, hogy idealista lelke epéjével, áldásos működése díszkoszorújának egy borostyán levelét szerezzon; feljelentette Sohlya Antal főnéklészt kegyelmes püspökénél, (hiszen tetszik tudni mennyire tiszteli főpásztorát!?) hogy Sohlya bácsi aggkoránál fogva képtelen hivatásos kötelemait teljesíteni (!?) és hogy felelős emberei hanyagok és állítólag a belvárosi nép 3 ízben kántor nélkül mondta el a litániát (!?)

Hegyi Antal, szelid lelki pásztorkunk, alamizsnát osztogató kegyes kezeiből letévén a folat, nyugalomra hajta fejét és meg volt elégedve munkájával, melyszerint az öreg urat nyugdíjazza a képviselő testület.

Csak hogy Hegyi Antal úr hetenként okmányokkal és már többször hazugnak igazoltatott nyilvánosan és így — Vác messze lévén — könyű szerrel lett felültethető a kegyelmes püspök.

És mi, kik ismerjük Hegyi Antal látszólagos önzetlensége és a közjó czége alatt Svajeba liszt kereskedésbe, politikai cédaság s más egyéb haszon nélkül tisztán idealismusból történő kirándulási utait, nem könnyen vagyunk félre vezethetők tervéi, számításai és előre látása önrédekeit egyengető utjának labirintusában megtévedve a biztos csapatát fel nem ismerni. És ismerve azt, hogy látszólagos önzetlenségének leple alatt, tervéi előre látásával készít mindent elő önmaga jövődjé számára, megállunk a csapás ut elején-kérdve: vajon miért mind ez!?

Mi — Uram ments meg minket! — ismerjük Hegyi Antalt; tudjuk, hogy gyermekkorra szelid vonásait — a mikor még csak lakótársai nadrágján állott boszút megőrizte férfi kora dühödtsége számára is és csak közéleti szerepe nyújt törzs-jelenvonásának más más alkalmat, nadrág helyett mások — nyakára pályázván. Természetesen csak úgy, — ha lehet! Nekünk jó és erőszakos pákulicizoknak tulajdonképen örvendenünk kellene azon, hogy a luzitán — peronpárt marakodik, mert a belviszályuk nekünk — erő!

S akkor, mikor a párt szellemi faktora védelme alatt a közgyűlésen

káromkodnak, kötelet ajánlanak saját maguk választotta embereiknek, mikor gyanúsítják bírójukat jövedelem forrás közösségével, fő vezér emberüket erővel nyugdíjazni akarják, — daczára testi és lelki épségének, — hát ez nekünk mind lelki gyönyörűségünkre szolgálna, ha egy nagy, igazi érdek nem parancsolná felszólalásunk, e város erkölcsi érdeke, a polgár békés egyetértés és anyagi megterhelhetés oktan boszúvágyból.

Mert t. közönség vegyék tudomásul, hogy Sohlya bácsi képtelen dolgozni és pedig mert az Hegyinek eszébe jutott azért, mert ő apja Sohlya Gyulának e város főjegyzőjének és Hegyi szeretett komájának. Sohlya bácsi munka képtelen, mert Hegyi az apát kívánja fiáért meg boszulni. Sohlya bácsit nyugdíjazni kell, mert most van rezervában egy megbízhatóbb ellenzéki Hegyiéknél; nyugdíjazni, mert állítólag segédje elmulasztá litániára menni. Mintha bizony, — ha mindjárt nehányszor is történik ez, — nem figyelmeztetni kellene az öreg urat, ki a főtemplomban végzi hivatalos teendőit s arról mit sem tudhat, hanem egyenesen skartba tenni,

Hát t. pártvezér és minden egyéb közéleti becsvágya hanyatló dicsősé

A „CSONGRÁDI LAP” TÁRCZÁJA.

Boldogság.

Merengve nézek szép szelid szemedbe,
S elhallgatom kis ajkad mint cseveg;
Oly boldogító mindenik szavacskáid,
Oly édes, lágyan csengő gyermeked.
Körül ölelsz lágy bársony karjaidal,
Rózsás ajkad csókját nyújtod nekem,
Boldogságnak zeugő fülmiléje,
Kedves mosolygó szöke gyermekem.
Halkan susugva, majd vigan kacagva
Meséled el kis gyermekségedet.
Oly lágyan csengő mindenik szavacskáid,
Elhallgatnom oly égi élvezet.
Majd elmerengünk, hogy mikép is volt az,
Midőn szerelmünk szép virága nőtt;
Midőn reményeink tündér-varázsa
Megalkotá a szép, boldog jövőt . . .
. . . Ha majd enyémnek mondlak egykor
Boldogságunk teljes akkor leszen;
Ha majd a képzelt szép jövő jelen lesz,
Boldogabb nálunk nem lesz senki sem,
Fohászimban más üdvöt nem is esdek;
Csak téged kérlek üdvül énnekem
Szerelmes lelkem szép szelid galambja,
Mosolygó angyal, drága kedvesem!
Tasnády Imre.

Kukacoz király.

Irta: Tasnády Imre.

Ne tessenek kérem elszörnyedni, annál kevésbé megbotránykozni, nem éjtek én szót holmi szörnyűségesen undok, nagy szőbörös csuszó mászó férgetegről, a milyennek a pusztá látására is hideg borzongás fut végig az ember hátán, hát még érintésére . . . brrr! . . . ments isten. Epen olyan hüsből és vérből való teremtmény az én kukaczkirályom, mint mi többi halandók vagyunk.

Mindenek daczára is nem valami mindennapi história az én kukaczkirályom története, hiszen ha az volna, ha közönséges dologt akarnék közönséges módon leírni, hát azt tettem volna czimül, hogy: Kukacoz Tóni históriája; kezdtem volna pedig azzal, ki ne ismerte volna falunkban az öreg Kukacoz. Tónit . . . isten nyugosztalja a jó öreget, ha már meghalt volna . . . stb. De mondom, minthogy nem mindennapi a história, aztán meg attól is tartok, hogy még akadna valaki a ki nem is ismerte s így még szégyenben maradnék, hát nem így kezdem, hanem úgy, hogy Kukacoz Tóni gyermekkoromban nevezetes alak volt kelységünkben. Hogy miért és miről volt nevezetes? Hát épen ez az, a mit azonnal elmondandó lesznek, ha ugyan akad valaki, a ki meghalgtja.

Lakott itt a mi községünkben ezelőtt vagy ötven évvel egy Juhász Antal nevű jóképű legényember, szép egyenes. növessel,

mint a sudar fenyő, nyalkán kétfelé csapott csókra termett, fekete bajuszkaival.

Hát az történt egyszer, hogy Juhász Antal megszerette Rimolya Borbályát, egy szépséges szép hajadon leányzót. Nagyon megszerette. El is határozták, hogy egymáséi lesznek, hogy csak ázó kapa választja el őket egymástól, mert Rimolya Borbála nem kevésbé szerete Juhász Antalt, mint Juhász Antal Rimolya Borbályát. Egyszóval nagyra szerették egymást és egymáséi akartak lenni.

Hanem volt egy baj, a mi szándékuk megvalósítása előtt akadálynak látszott, a mi pedig, kisült, hogy tulajdonképen nem is volt baj. Nem tudta Juhász Antal, szüksége van-e még ő rá a császárnak.

Hogy ennek utána járjon, toppant be hát egy napon a falu jegyzőjéhez, az öreg Berkes Samuel úrhoz.

— Jó napot kívánok tekintetes uram! köszönti illedelmesen.

— Adjon isten ücsém! Hát mit hoztál?

— Már hogy én kérem? . . . nem hoztam én semmit.

— Nos, hát akkor miért jössz?

— Hát, instálom alásan egy kis sorom akadt.

— No, és mi volna az?

— Egy tisztességes hajadonnal esett ösmeretségem.

— Már az bizoy nagy sor.

— Hát azután megkövetem alásan,

gének delelőjén boszúból és politikából rosz utat választott önmaga növelése és jövőndő érdekei istápolására.

Most mi nem nézhetünk nagybecsű munkássága felé behunyt szemmel, hanem a közérdeklődése mellett kutatni és felvilágosítani vagyunk kénytelenek némely dolgokat. Honnan van tehát az, hogy pártjának egyik oszlopos tagja önnél kegyvesztett; az, ki röviddel előbb a legutóbbi választásokkor átszegődött mint 48 as megteremteni azt az öszsvér — politikai pártot, melynek fényes dicsősége, érdeme szeretett (!? országgyűlési képviselőnk meg választása; skartba tenni, ki e mozgalomnak útfeje, legbuzgóbb támasza és kortese volt. Ki minden politikai és közéleti kérdésben nyíltan azon párttal és annak vezérével — önnel — tartott, pártja érdemes programjával kitűzte fia — a főjegyző elpusztítását. Hogy miért? Mert becsület, pákulicz!...

Boszú és megfélemlítése apának és fiának egyaránt!

Előre látás; meggyengíteni apát és fiut egyaránt, mert a jövőben már egyikre sem, sőt hozzátartozó és esetleg közel viszonyban leendő és még most nagyra becsült pártjához tartozókra sem számíthat, önmaga kezével lejárt nagysága előérzetében.

És ismételjük, csak örvendeni tudunk, ha önök közt dul a belviszály; — az erők! Melynek elősegítésére nemcsak szóval, de tettel és természetesen szives készséggel vagyunk. Hanem a polgár béke vakmerő és indokolatlan fordulása ellen intézett merénylet minden tettét kötelemünk ellenőrizni akkor, mikor községünknek egyuttal anyagi kárával jár. Kötelemünk kétszeresen, mert nyíltan látott dolog, hogy a luzitáni pártvezér eme közjóért lelkesülő ténye a boszú, a megtorlás műve; a roskadó jelen felett építkezés a jövő erősödéseért.

Hanem az nem úgy megy ám! Hogy a kegyelmes püspök felült, érthető, — félre — vezetett De nem úgy a t. közönség és képviselő testület, Mert Sohlya bácsi 34 évi szolgálata mellett ma is teljes ép, kötelességét hiven végző ember, kinek épen Hegyi és Sima gratulált 50 éves jubiliumára egy év előtt, az ember i k o r e l é r h e t ő határát.

És akkor, mikor segédek állítólagos hanyagsága kis mulasztást okoz, az nem indok, hogy valaki a város megterhelése árán munka ereje java korában 88% esedékes nyugdíjjal — mely körülbelül 1400 frt — helyeztessék pihenőre, s mellette még más teljes dotatióval látassék el Mert S. bácsi még könnyen él él vígan pipálva 20 évet, ami k e r e k 24,000 frt és még egy más k á n t o r !!!

Hogy pedig Hegyi Antal a jövőben több rendbeli sajátkezűleg meghuzzott párthívére S. bácsi és vele egyneveten levőkre nem számíthat, hát arról nem tehetünk s azért nem vagyunk hajlandók némán nézni a boszu és politikai Geten luxus kiadásait.

Mert hisz S. bácsinak ez valószínűs gyöngyület volna; egészségesnek lenni, fizetést huzni és semmit se tenni!

Nem oda Buda nagyvérű főúr!

Aztán S. bácsinak szerződése van a várossal melyet Kegyúr és püspökök holtig jóvá hagyott. És abban fel van sorolva miért bocsájtatható el, de viszont ilyen extra passiókra semmiféle papnak nem adatott jus, hogy ép ember 34 évi szolgálat után nyugalomba helyeztessék. És nincs erre legkülönösebben joga követelni páter Hegyinek, a társadalmi elvadulás, békétlenség és politikai tojás táncz ballet mestere és bajnokának.

Ha voksot akar szerezni vegyen feles jövedelméből telkeket akad reá

ember; fartson kántort a saját költésén akár 20 at; politizálion a reverendája árán, de ne a város szegénységes rovására.

Hogyha pedig mérges, verje a fejét a falba, ez nagyon jó kura a dühvakság józanítására. Ha pedig Sohlya Gyulára haragszik, hát ne a város zsebe árán akarjon boszút állni az apján, mert az drága komédia, mit nem hallgatunk el s mibe sem a képviselő testület sem a t. közönség bele nem megy, mert hála Isten se nem vak, se nem dühös

Ha pedig mindenáron csapdosni akar, van most sok légy még olyan szegény (!?) parokhián is mint a miénk; avagy — jelentse föl önmagát. hisz önmaga tudja legjobban, hogy arra ő a l e g é r d e m e s e b b !

Kölonben nagyvérű embereknek sokat használ a — hideg fürdő. Ezt is ajánlhatjuk! Avagy — Schweicot! Kirándulása ott sajátkezű hazonnal járhat

Tessék választani!! . . .

A t. közgyűlésből.

„Kellemet egyeztetünk össze hasznossal“ midőn a rovat alatt, a helyi perronpárt kolosszális többséget képező képviselőtestület, horribilis határozatairól e helyütt megemlékezünk. Az a mult alkalommal is emlegetett afrikai hőség, még mind egyre tart, de a mely egyáltalán nem akadályozza jogcsavarnokunkat ama passziójában, hogy mint nagy zenekedvelő, hús és vérből álló kintornáján — szelidlelkű szent atyákon — maszlagfogyasztó párthívei lelki épülésére, egy pár praeludiumot el ne játszó.

A bot hangú kintorna egy pár nemzetí gixer leszámításával, feladatának alaposan meg is felelt, s csépai kottára szedett két darab interpellációjával, bevezette a gyülekezetet a magas műelvezetbe. A „kő“ hiában „kő“, mert az se nem „kő“ senem „tégla“, hanem „gyurma“ melyet a vállalkozó jegeszesedett krampliból fabrikáltat. — Görbe a város, gödrös a műüt üssön bele tehát a menydörgös ménykő! Haj-Csuhaj Jóska, a ménkő csapást érzéklendő, az elhangzott kijelentés után, nyomban az asz-

ügy fordult a sorom tegnap óta, hogy el akarnám venni.

— Okosan teszed fiám.

— Csak hogy nagy baj van ám ténstektintetes uram, nem tudom, hogy is volnék a császárral.

— Biz az nagy baj, hát hogy is hívják?

— Juhász Antalnak hívnának kérem alásan.

— Hát az apádat hogy hívják?

— Az is csak arra hallgatott míg meg volt szegény, isten nyugosztalja, már hogy a Juhász Antal névre.

— Hát az anyádnak mi a neve?

— Böskének hívják.

— De a másik neve? hiszen volt tán másik neve is, vagy mi a manó.

— Gondolom én is; . . . volt hát, hogy ne lett volna, kellett lenni.

— Tán bizony nem is tudod?

— Hát izé . . . . hogy is . . . a szegény édes apám, az isten nyugosztalja, csak úgy szólította: „hé anyjuk, Böske!“ az anyám meg csak „kend apjuk“ hitta a szegény boldogult édes apámat.

— Így hát nem tudod az anyád nevét?

— Nem biz én tekintetes uram, hanem iszen megmondja a tisztelendő úr, kérdezze meg attól, az őrt ilyen dolgokhoz.

— Hát azután mikor született?

Juhász Antalnak pedig a hideg veríték kezdett a homlokán kigyöngyözni, sohasem

állott ő még ki ilyen exament.

— Hogy mikor e? Hát hiszen nagyon kicsi voltam én még akkor, megkövetem alásan.

— De csak ott voltál talán?

— Ott lenni ott voltam, hanem instálom, nagyon régen volt már az.

— Mégis mikor lehetett?

— Úgy hallottam az édes anyámtól,

hogy akkor törték a kukoriczát.

— Bolond vagy már édes fiám, hiszen kukoriczát isten kegyelméből az özönviz óta minden évben törtek.

— Meglehet tekintetes uram, nagyon meglehet.

De már tovább nem bírta az exament Juhász Antal, kénytelen volt sárga babos keszkenőjével végig simítani verejtékes homlokát s össze csapzott hajfürtjeit.

Szerencséjére rá is jött a jegyző úr, hogy bizony néhai való Juhász Antalnak Bokros Erzsébet volt a felesége s így az fiú Juhász Antalnak természetesen anyja.

Igy adta ki aztán neki, az írást, mely szerint átesvén a vizitációkon, a császárnak azonban egy izben sem kellvén, akadálytalanul megősiülhet.

Meg is örült ennek Juhász Antal s rá két hónapra egybekelt Rimolya Borbálával s élének együtt boldog napokat.

Történt pedig ezután nem sokára, hogy a falunkbéli iskolánál szolgál minőségben nyert alkalmazást Juhász Antal és neje Rimolya Borbála.

Ebben ugyan nincs semmi különöség sem, mert hiszen ilyen szerencse meg szokott esni más emberrel is.

Hanem abban már van valami, hogy a tanítók rettenetes sok selyemhernyót tenyészített, e célra egy külön, óriási nagy szobája volt, telve száz meg száz ezer ilyen kukaczezal.

Szokása volt a tanítónak a hernyókra való felügyeletet és gondviselést az iskola szolgára bizni, nevezvén őt röviden kukaczkirálynak.

Juhász Antalt is megtette hát kukaczkirálynak. Hivatása volt a selyemhernyókra felügyelni, azokat gondozni, tisztogatni, friss eperfaléval, melyet az iskolabeli gyermekek szedtek, megetetni. ha hűvös volt befűteni, mert a kukaczeremben mindig egyenlően langyos hőmérséknek kellett lenni.

Juhász Antal hosszú ideig viselte békén e magas hivatalát, tökéletes megelégedésére főnökének, a tanítónak.

Egyszer aztán az történt, hogy elfogyott a kukaczkok elmőzsinája, meglévén ugyanis a vizsga, a gyermekek elszéledtek, nem volt ki hordjon leveleket.

Megvakarta nagy búsan a fületővét Juhász Antal és felsóhajtott: hajh, mi leszen most!?

Hogy pedig elméje találékonyabb legyen, hát beszédett a sziverőstől olyformán, hogy rózsaszinben tetszett neki a világ.

Történt pedig, hogy a tanító úr épen kukaczkvizitációt tartott.

talra csapott. A közgyűlés ezen csattanós argumentálás uton tudomásul is vette . . . . az ökölcsepást. Ez volt az egyik interpelláció, a második azonban, csattanósabb volt. Hogy mer az előjáróság fedett esaternát építeni, a felpakulicz Schwartz féle kávéház, s az egész pakulicz Hacker féle ház vonalában. Hisz Velenceze világ város, s egy ott járt kedves barátunk szerint ott nyílt esaterná van? Vagy tán az előjáróság, a közönség öröklött esolnakázási hajlamait aka ja kiirtani? Vizsgálat, újabb tárgyalás, kárterítés, stb. az ilyen kompániának. Ihaj-Csuhaj Jóska szeméi vést jóslón pislogtak, egy helyeslő bömbölés, s következett a napi rend . . . . akárom mondani, az introduktió, eljatszva maga az impressárió által, ezuttal nem verklin, hanem csépai anyagból készült ocarinán.

Nem jó a munka, a tul a tiszai társulatnál. A munkások a Tisza medret földdel töltik. munka közben füttyölnek. a „Csongrádi Közlönyt” nem olvassák, a listet nem a Hegyi, Sima-féle malomból vezetik stb.

Nosza rajta! Biró tedd meg kötelességedet. Fechtig bárót, az elnököt, vész törvényeszkéle állításrai figyelmeztetéssel, a fentebbi kifogások azonnali elenyésztetésére kötelez . . . . általános jóindulatú morgás, melyet jóakarattal ezennel helyeslésnek minősítünk.

De csend! most jön a symphonia legszébb része. Sólhija jegyző a biró ajtaja előtt meghitt ismerőseivel diskurált. beszélt s közben-közben vételjogi reminiscenciákba bocsájtkozott.

Indítvány: mondja ki a közgyűlés hogy az összes községi alkalmazott tisztviselőket szajait bestoplizza, annak foganatosításával Hegyi Antalt megbizva, kijelentvén, hogy ezen határozat csak birtokon kívül felelbezhető. Általános szédület. — Ihaj Csuahaj Jóska veríték esepjei allizarin tintává válnak, Árnyék Mihály lóca melegítő száj és in-göresöt kap, szája nyitva marad, s ijedtében a biró előtt levő porzó tartó lenyeli. — Lyukesósz Rókus pedig vizsájáról kezdi a „minden szentek litániáját” fújni, s kerge tánczot jár. Az indítvány felett folytatott eszmeesere, melyből szent atyánk kellő orozslány részt kapott, a megzavart phisikumokat helyre zökkenettette, s a biró ki alkalmas más eszköz hiányában, a vizi puskák alkalmazásba vétele s következve ezen „en gros” „kneip kura” foganatosításáról vélt gondoskodni, átadta ezen symhoniát a feledés homályának.

— Mit csinálnak a bogarak Antal? .
kérdi a kedélyes hangulatu kukaczkirálytól.
— Hogy mit e? hát a fejüket nyujtogatják.

— Már hogy miért nyujtogatják a fejüket?

— Hát mert a kezüket nem nyujtogathatják.

— Tán bizony éhesek azok Antal?

— Én is úgy gondolnám.

— Mikor kaptak enni?

— Mikor? . . . bizony nem ma, de nem is tegnap, lehet úgy három napja.

— Megbolondult kend, hiszen akkor mind felfordul.

— Nem bolondultam én instálom, de úgy gondolom én is, hogy vágyódnak az eledelel után.

— Miért nem ad hát nekik kend?

— Hajszen azért, hogy nincs mit.

— Már hogy hogy ne volna?

— Hát úgy hogy nincs a ki szedjen nekik a mióta a gyerekek szétmentek.

— No hát izibe, szedjünk magunk ha más nincsen, jöjjön kend!

— Már azt a bolondot nem teszem, hogy én a fákra mászkáljak, mikor jó nekem a földön is.

— De muszáj, érte kend, muszáj!

— De bizony felakasztották már azt a muszájt, én ugyan egy tapodtat se megyek.

— De hiszen akkor kend elcsapódik.

— Hát el leszek csapva, punktum.

A tanító úr látván az ő kukaczkirálya lázadását, megindult maga levelet szedni.

(Vége köv.)

Most már kövekezett a napi rend. — Cseh József polgártársunk által felajánlott föld terület tanyái iskolának nem kell.

Nincs kellőleg előkészítve. — nem a föld, hanem az ügy — no meg az atya pakulicz. — Heringer Sándor házamelyről a rossz nyelvek azt beszélnek, hogy nem ér 2000 frtot, kell 3000 frtért, mert az ügy kellőképelelo van készítve, s az eladó az alapos informatióktól nem irtózott.

Csemegi Antal volt polgármester, az 1876 évi közmunka hátraléki kimutatás kiadását kérte, hogy a hátralékosok ellen viszsakövetelési jogot érvényesítsen. Miután ügy is visz, hát ne kereskedjék, a d u n k p é n z t a m i t n e m k é r t, m e r t a k a m a t o k n a g y o k l e s z n e k. ha esetleg fizetni kell. Elvetettük a gondját, ezen kérdésnek . . . . Amen. —

Az a fránya jegyző azt akarta ugyan, hogy a jogesavarnok mondjon véleményt ez ügyben. Nem kell. A jogesavarnok nem akar képzelt szákkutezába menni, no meg . . . . az ily jogi véleményt nem fizetnek. Pizess magyar 805 frtot kamatostól, fogd be a szadat, s mond el a jólakás utáni imát, amelyet rendelt I. Ararat Hegyi Antal I-só, s reméljük utolsó Zsebrákovits Anzelmó ő felsége trón állója, Schweiczi bankár, s a hívek amúgy is fogyatékos zsebének tehermentesítője.

Délután van. A hívek akárom mondaní a maszlag fogyasztók a megzavart délutáni siesta miatt ingeriékenyek. Ararat-Hegyi Antal ellemében van, valódi fáin Schweiczen közszórt biciskával akar ritualis gyilkos merényletet elkövetni a jegyzőkönyv . . . . nem, a szolgabirón. Hogy merte Forgó G. Imre felfüggesztett másodbiró teendőivel ideiglenesen megbizni Szarka Mátyást a tanács belit midón itt van Ihaj-Csuhaj Jóska, Árnyék Mihály, Apró Gáspár, Lyukesósz Rókus és más tízezerü választék? Feljelentés a miniszterhez. . . . punktum.

Több kevésbé fontos ügy után, a közgyűlés a végéhez közeledett, amde a nagy körültekintő kellő szimattal megállapította hogy a naponkénti vizitje egyik célpontjául szolgáló leiki kaszárnya sekrestyével szemben lévő ajtaja idegen tettesek által, éppen nem kremserweiszzal, iparendedély nélkül iparüzembe vétetett. A mi kellemetlen, az kellemetlen. A pap orra sem finyásabb mint a másé. Ipar kihágási eset forogván fenn, miután a tettes kinem nyomozható, utasítandó a rendőrbiztos, a meggyalázott ajtó éjjel nappali felügyeltetésére annál is inkább, mert arról a pap sem tehet, hogy neki nem oly bekés természete van mint elődjének, kik tudvalevőleg ilyen merényletektől mentesítve maradtak.

Egy végső figyelmeztető csengetés, általános feltápáskodás, . . . a közgyűlésnek vége!

Kedves szent atyám!

Hazudjunk, rágalmazunk,
Mert így idézzük pártunk,
Antonius Hegyi.

Én magam is részvétellel osztozom azon nagy bánaton, mely szent atyám szelidlelkét elfogta, annak láttára, hogy a faluházából, az ön jobb keze nemzetes Forgó G. Imre esküdtbiró uram kiszóllított. Mindazonáltal hibás dolognak tartom, hogy ön, mint a mi lelkiatyánk, ebbeli bánatjában és keservében nagy haraggal van és viszonzásul, a miért Imre bácsit kiszóllította a falu házából a fősolgabiró ur, viszonzásul még 4-öt rágalmazza, gyanúsítja, hivatalos eljárását, igaztalaaul gancsolja.

Mert én, miután azon meggyőződésben voltam, hogy fősolgabiránkat hivatalos eselekvényeie körében csakis az igazság és törvényesség szempontjai szokták vezérelni: olvasván az újságjának utóbbi számát utánna néztem a dolognak és sajnosan arról győződtem meg, hogy a mit ön' azokban irt, a fősolgabiró ur eljárásai felől, azok egytől egyig alaptalanságok és az ön állásához nem is illő hazugságok.

Kezdjük csak sorban:
Először azt állítja ön, kedves páter,

hogy a fősolgabiró ur a községi nagy kupaktanács, vagyis közgyűlésnek jogait sértette meg, a midón felfüggesztvén szegény Imre bátyánkat, annak hivatalát Szarka Mátyás I. tanácsbelinek átadatta.

No hát ez az állítása legalább is fogalomzavarból ered. Mert, a fősolgabiró felfüggesztvén Imre bácsit, annak hivatalát a dolog természete szerint kellett hogy átadja valakinek, mert az gazdátlanul nem maradhatott, nagyon természetes tehát, hogy átadatta annak, a ki törvény és szervezeti szabályok szerint rendszerinti helyettese a II-od birónak. Ezzel tehát a községi közgyűlésnek helyettesítési joga csak az önök szemében van megsértve, a kik ugylátszik nagyon dühösek lettek, a miért Imre bácsit a fősolgabiró ur, miután már csakugyan nem lehetett kibirni féktelen tudásait a falu házában, kiszóllította onnan.

Pedig nagyon jól tette, a mit tett, rég kellett volna az Imre bácsinak, mert már éppen nem fért a bőriben. No de nem is oda való volt ő, jobb ő neki a tanyán az akáczfák alatt hűsölni, ugvis mindig a „lába fajt” ha hívták.

Hogy különben a fősolgabiró ur éppen-séggel nem szándékozik az önök jogait elvenni, azt, régen láthatják, hogy ő már rég idő óta egy általában nem avatkozik az önök községi dolgaikba mint községi képviselő sem, pedig tehetné sokszor, hogy az önök szent körmeire üssön, midón egyik helytelenséget a másakra halmozva járnak el a faluházán — a maguk pártbeli embereik kitervelt hasznára és mindannyiunk kárára . . . Ugy-e, hogy igaz?!

Hallom, hogy a szudai nagy kupak tanácsban a most előadottak daczára „megdöbbsentek” a felett, hogy a fősolgabiró ur Imre bácsi-nak hivatalát átadatta az I-só tanácsnoknak, midón a felfüggesztést végrehajtott. Jobb lett volna, ha a felett döbbsentek volna meg, hogy titkos pártvezérünk Csemegi Antal részére 800 frtot kiutaltak minden igaz alap ellenére az érdeklettek kérelme nélkül es döbbsentek volna meg akkor, midón potom árért átadták azt a drága helyet Eszes Mátyás urnak, egyik pártvezérünknek és döbbsentek volna meg akkor, a midón franciskus Szvoboda, az ő gyóntató atyja és másik pártvezérünknek kedvéért kimondták, hogy megveszik a Heringer házat midón arra semmi szűkség nincs, mert ott van a kórházi czélra használt épület s a midón Heringer 2000 frtért kínálta fünek fának a házat.

Ilyen dolgokon kellene megdöbbsenni, ha volna önökben igaz lélek és értelem a község közgyűlése iránt . . .

Na de csak rajta . . . haladjunk tovább a megkezdett uton . . . nyilik már a szép szemé. habár kár önér!

Azt is mondja ön kedves szent atyám, legutóbbi újságjában, hogy a fősolgabiró ur nem egyenlő, hanem kétféle igazsággal jár el az építkezési ügyekben.

Hát én utána néztem a legilletéke-sőbb helyeken a dolognak és magokból az ügyiratokból győződtem meg arról, hogy a miről mint már fentebb megjegyeztem sajnos, b. lapja minden egyes számának olvasásánál meggyőződöm kellett előbb is — hogy az ön állításai hazugságok . . .

Hallgasson csak meg, majd elmondom röviden Forgó G. Imre Istenben boldogult esküdtbiránk építkezési ügyét.

UJDONSÁGOK

— Államosítás. A szentesi 8 osztályu gymnaziumot az állam, még ez évben át fogja venni. Tehát daczára annak, hogy a Szentesiek csak most kérték az államosítást, már meg is kapták; mi pedig már egy éve, hogy kértük a helybeli polgári iskola államosítását még a mai napig sem kaptuk meg. No de elég az, ha szeretett országgyűlési képviselőnk szépen tud szólnokolni meg adomázni, de ahhol tenni kell ama bizonyos somogyi emberrel tart; aki a képviselő ur adomái szerint azt mondotta: „könnyebb hazunnyi, mint kapányi.”

— **Bucsn-bálak.** Augusztus 14. és 15-én lesz bőven részünk a bálzásban. 14-én, a bucsu előtti napon, az önkéntes tűzoltó-egyesület, és 15-én a bucsu napján pedig az ált. ipartestület és az ácsok és kőművesek szakegyesülete rendeznek bálát. Az előkészületekből következőleg mind a két bál fenyesnek ígérkezik.

— **Bíró választás.** Forgó Imre felfüggesztése folytán megüresedett II-od bírói állásra a f. hó 11-én tartott községi közgyűlés egyhangulag Forgó Gergely tiszteletbeli tanácsbeli választotta meg.

— **Fosztogatás.** A f. hó 8-ára viradóra Sági János polgártársunk meglehetősen iluminált állapotban indult hazafelé. Midőn kijózanodott akkor vette észre, hogy 200 frtot tartalmazó bugyelárisa hiányzik. Ugyan akkor hajnalba a rendőrség ezírkálása közben a „Goda féle” vendéglő előtt talált egy bugyelárist 40frt tartalommal és 2 drb lópaszussal. A passzusból rögtön megtudták, hogy a bugyeláris a Sági János tulajdona. A 200 frtból úgy maradt meg a 40 frt, hogy a passzusok közé volt téve, és a fosztogató nem találta meg. A tettesti a rendőrség erejébe került.

— **Megsemmisített határozat.** Csongrád községi képviselőtestületének abbéli határozata, hogy Szarka Lajos mértékhitelesítő biztos részére, meghatározott évi fizetésén felül a befolyt mértékhitelesítő-i díjak 15% át jutalomdíj czimén megállapította, s mely határozat Csongrádvármegye május 22-én tartott közgyűlésében jóvá hagyatott. — a nagymélt. m. kir. belügyminiszterium által megsemmisített azon indokolással, hogy nevezett mértékhitelesítési biztos teendőit hanyagul teljesítvén, jutalomra igényt nem tarthat. Ezen belügyminiszteri határozat már le is érkezett a megyére az érdekeltek értesítése végett.

— **Anarkista merénylet.** Vig vadásztársaság mulatott együtt a f. hó 9-én este a „Goda féle” mulató kertben. A társaság egyik tagja egy tiltott lefosó patront véletlenül elejtett. Másnap a kaszírón a patront tréfából az ott söröző fiatal emberek közé dobta. A patron azonban szintén csak úgy tréfából elszűlt. Ellehet képzelné a társaság ijedelmét, a kik első pillanatban azt gondolták, hogy egy valóságos anarkista bombát dobtak közéjük. Szerencse, hogy a patron apró moesári szalonka sörét tel volt töltve és így, az ijedtségen kívül más baj nem történt.

— **Ha már pap, nemköteles igazat mondani.** A „Csongrádi Közlöny” mult számában, „Egy számla története” czimű, Csany község koha szemű lélekidomárja azzal gyanúsítja Sohlya Gyula jegyzőt, hogy sógora részére Csany község letét pénztárából 20 frtot vett fel. Mint a kezelnők között levő hivatalos értesítés igazolja a kérdéses letét Csany községénél még mindig kezelés alatt van, tehát Sohlya Gyula azt fel nem vehette. Ez az egy ténykörülmény is igazolja tehát, hogy a kérdéses közlemény mennyire felel meg a valóságnak s éppen azért, mert a közlemény minden pontja szemem szedett rágalom, illetékes helyről vett felhatalmazás alapján kijelentjük tehát, hogy koha-szemű csanyi lélekidomár ezen és más a hazudozásai miatt, megfelelő bérnyelésben részesülhet.

— **Hazug vádak.** benünket közlő érdeklő ügy nyert elintézését a f. hó 10-én tartott vármegyei közigazgatási bizottsági ülésen. Közéleti átkos viszonyaink egyik, annak idejében nagy port felvert terméke került napirendre s redukáltotott igazi értékére. Emlékezik talán még rá a t. olvasó közönség, hogy ez év elején a pártszenevő dély vak dühe által elváltott ellenzéki korifeusok hajszát kezdték Frank Zoltán polg. iskolai tanító, lapunk munkatársa ellen, s holmi léggömbszerűen felfújt adatok alapján fegyelmi vizsgálatot akasztottak a nyakába, sőt állásától is felfüggesztették. Nos, hát ez-n komédia nyert betegezését az említett ülésen és pedig akként, hogy abból a magukat erkölcsbírakká feltölt tisztelt vádaskodók levonhatják maguknak a követkenciát s megérthetik végre, hogy hazugság és hamis vádaskodással még sem lehet mindent kivinni, mert az ő nekik nem

tetsző, nem pártjukbeli férfiut minden vádjaik dacára az elfogulatlan bíróság felmentette, a mennyiben a vádak bebizonyíthatlanoknak, és minden egyes állításai válogatottanok, alaptalanoknak bizonyultak. Az összes, a miért Frank Zoltán dorgálására ítéltetett anyyi, hogy párszor elmulasztotta az előadás megtartását. Világosan kitűnik tehát ebből, hogy az ellenoldalon levő rendkívül tiszteletreméltó (?) urak aljas rágalmak, hazug kohlományokkal akarták éltetni láb alól Frank Zoltánt, a ki bizony elég gyakran tör erős borsot az orruk alá; most azonban esűful kudarcot vallottak, mert bieskájuk alaposan beletört. — Ezzel a hírünkkel kapcsolatban megemlítjük, hogy tanügyünk miseről közelebb bővebben fogunk megemlékezni.

— **Csöndélet.** Jó kedvük támadt a napokban Forgó Mátyás, ifj. Bodor István és László Lajos helybeli uraknak egy anynyira, hogy jókedvüknek nem éppen fülbe-mászó hangokban sőt terben is kifejezést adtak, végig járván az utcákat karban eszközölt éktelen rivalgással és lármával, majd meg neki estek a Sordovány János kir. albiró ur háza ablakainak s azokat végtelen élvezettel beverték. Végre is azonban derűre borúra következett, mert a rendezeknek egy pár barátságatlanabb óre nevezett jókedvű urakat olyanféle helyre továbbította, a hol némely szakavatottak állítása szerint nyáron is hűvös vagyon.

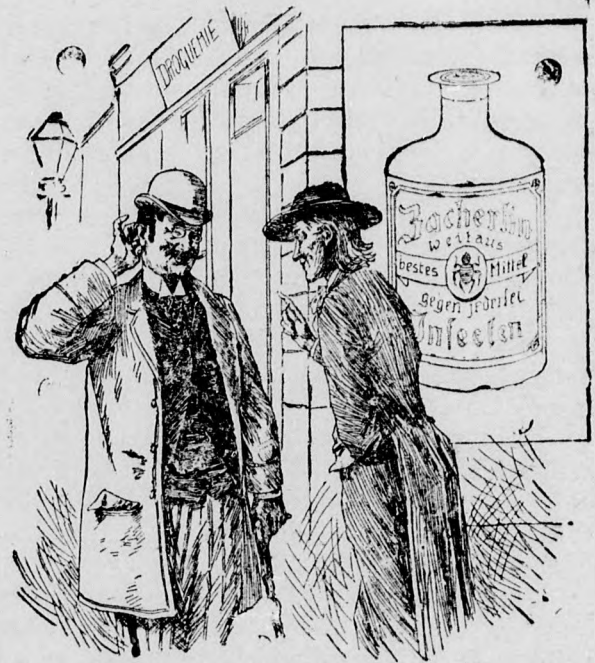
Iskolai értesítő.

— A depr. keresk. akadémia 1893/4. tanévről szóló értesítője megjelent. A dr. Bayer Ferencz igazgató által kiadott értesítő csinos külseje, valamint gazdag tartalma ezen 36 év óta fennálló szakiskola magas színvonaláról tanuskodik. A füzet czimlapját a keresk. akadémia palotaszerű új épülete díszíti, melynek felépítése úgy a tulajdonos kereskedő társulat, mint Debreczen sz. kir. város és Debreczen kereskedő osztályának kiváló érdeme.

Az értesítőt „Fra Luca Paciolo és műve a könyvvitelről” czimű magvas és rendkívül érdekes tanulmány nyitja meg, Szojka Gyula tanár avatott tollából. A tanulmány kimerítően foglalkozik a 400 évvel ezelőtt Veleuczéban született Paciolo nevezetes munkáival és különösen részletesen ismerteti a mai könyvvitel rendszerünk alapját képező, ezen első uttörő és alapvető könyvvitel munkáját. A külön kiadásban is megjelent tanulmányt az érdeklődők figyelmébe ajánljuk.

(Folyt. köv.)

„Ugy-Ugy”

Koma hová oly sietve?
Bagossy József üzletébe,
És mit csinál ott?
Veszek egy üveg „Zacherlin” port.
Mire akarja ön azt felhasználni
Anyósomnak, hogy ne birjon esipkedni

Felölös szerkesztő: ÉDER JÁNOS.
Kiadó lap tulajdonos: SCHWARCZ SANDOR.

Több ezer elismerő nyilatkozat.

Gróf Esterházy Géza-féle

cognacgyár részvénytársaság
BUDAPESTEN.

Teljesen befizetett részvénytőke 640,000 korona.
az osztrák magyar birodalom egyik legnagyobb cognacgyára.

A destilláló gépek évenkénti feldolgozás képessége

1 millió 752 ezer liter bor
ESTERHÁZY COGNAC

tiszta borból idegen anyagok hozzákeverése nélkül készült és ezért az orvosi czéloknak megfelel.

Legelőkelőbb orvosi tekintélyektől ajánlva.

FŐRAKTR CSONGRÁDON:
Bagossy József urnál. 8—20

Diszoklevél, aranyérem és diszkeresztrel kitüntetve.

